सन्धाय च शरं दीप्तमभिमन्त्र्य स पाण्डवः । पार्ज्जन्यास्त्रेण संयोज्य सर्व्वलोकस्य पश्यतः ।
अविध्यत् पृथिवीं पार्थः पार्श्वे भीष्मस्य दक्षिणे । उत्पपात ततो धारा वारिणो विमला शुभा । ५७८
शीतस्यामृतकल्पस्य दिव्यगन्धरसस्य च । अतर्पयत्ततः पार्थः शीतया जलधारया ।
भीष्मं कुरूणामृषभं दिव्यकर्म्मपराक्रमं । कर्म्मणा तेन पार्थस्य शक्रस्येव विकुर्व्वतः ।
विस्मयं परमं जग्मुस्ततस्ते वसुधाधिपाः । तत्कर्म्म प्रेक्ष्य बीभत्सोरतिमानुषविक्रमं ।
सम्प्रवेपन्त कुरवो गावः शीतार्द्दिता इव । विस्मयाच्चोत्तरीयाणि व्याविध्यन् सर्व्वतो नृपाः ।
शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषः सर्व्वतस्तुमुलोऽभवत् । हृष्टः शान्तनवश्चापि राजन् बीभत्सुमब्रवीत् । ५७९
सर्व्वपार्थिवबीराणां सन्निधौ पूजयन्निव । नैतच्चित्रं महाबाहो त्वयि कौरवनन्दन ।
कथितो नारदेनासि पूर्व्वैर्षिरमितद्युते । वासुदेवसहायस्त्वं महत् कर्म्म करिष्यसि ।
यन्नोत्सहति देवेन्द्रः सह देवैरपि ध्रुवं । विदुस्त्वां धन्विनं पार्थ सर्व्वक्षत्रस्य तद्विदः ।
धनुर्द्धराणामेकस्त्वं पृथिव्यां प्रवरो नृषु । मनुष्या जगति श्रेष्ठाः पक्षिणां पतगेश्वरः ।
सरितां सागरः श्रेष्ठो गौर्वरिष्ठा चतुष्पदां । आदित्यस्तेजसां श्रेष्ठो गिरीणां हिमवान् वरः । ५८४
जातीनां ब्राह्मणः श्रेष्ठः श्रेष्ठस्त्वमसि धन्विनां ।
नैव श्रुतं धार्त्तराष्ट्रेण वाक्यं मयोच्यमानं विदुरेण चैव । द्रोणेन रामेण जनार्द्दनेन मुहुर्म्मुहुः सञ्जयेनापि चोक्तं ।
परीतबुद्धिर्हि विसंज्ञकल्पो दुर्य्योधनो न च तत् श्रद्दधाति । स शेष्यते वै निहतश्चिराय शास्त्रातिगो भीमबलाभिभूतः ।
एतच्छ्रुत्वा तद्वचः कौरवेन्द्रो दुर्य्योधनो दीनमना बभूव । तमब्रवीच्छान्तनवोऽभिवीक्ष्य निबोध राजन्भव वीतमन्युः ।
दृष्टं दुर्य्योधनेदन्ते यथा पार्थेन धीमता । जलधाराश्च जनिताः शीतस्यामृतगन्धिनः । ५८०
एतस्य कर्त्ता लोकेऽस्मिन् नान्यः कश्चन विद्यते । आग्नेयं वारुणं सौम्यं वायव्यमथ वैष्णवं ।
ऐन्द्रं पाशुपतं चैव पारमेष्ठ्यं प्रजापतेः । धातुस्त्वष्टुश्च सवितुर्व्वैवस्वतमथापि वा ।
सर्व्वस्मिन्मानुषे लोके वेत्त्येको हि धनञ्जयः । कृष्णो वा देवकीपुत्रो नान्यो वेदेह कश्चन ।
अशक्यः पाण्डवस्तात युद्धे जेतुं सुरासुरैः । अमानुषाणि कर्म्माणि यस्यैतानि महात्मनः ।
तेन सत्यवता सङ्ख्ये शूरेणाहवशोभिना । कृतिना समरे राजन् सन्धिर्भवतु माचिरं । ५८५
यावत् कृष्णो महाबाहुः स्वाधीनः कुरुसत्तम । तावत् पार्थेन शूरेण सन्धिस्ते तात युज्यतां ।
यावत्तिष्ठन्ति समरे हतशेषाः सहोदराः । नृपाश्च बहवो राजंस्तावत् सन्धिः प्रयुज्यतां ।
न निर्द्दहति ते यावत् क्रोधदीप्तेक्षणश्चमूं । युधिष्ठिरो रणे तावत् सन्धिस्ते तात युज्यतां ।
नकुलः सहदेवश्च भीमसेनश्च पाण्डवः । यावच्चमूं महाराज नाशयन्ति न सर्व्वशः ।
तावत्ते पाण्डवैर्बीरैः सौहार्द्दं मम रोचते । युद्धं मदन्तमेवास्तु तात संशाम्य पाण्डवैः । ५८६
एतत्ते रोचतां वाक्यं यदुक्तोऽसि मयाऽनघ । एतत् चेममहं मन्ये तव चैव कुलस्य च ।
त्यक्त्वा मन्युमुपशाम्यस्व पार्थैः पर्य्याप्तमेतद्यत् कृतं फाल्गुनेन । भीष्मस्यान्तादस्तु वः सौहृदञ्च जीवन्तु शेषाः साधु राजन् प्रसीद ।